

Arrest

nr. 232 903 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 augustus 2018 en heeft zich op 18 september 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd door het CGVS gehoord op 16 januari 2019.

1.3. Op 22 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel). Deze beslissing werd verzoekster op 26 februari 2019 bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Tibet, Volksrepubliek China (VRC). U werd geboren in Rongba Xiang (township), Garze-district en zou er blijven wonen tot u zo'n zeven jaar oud was. U had er zelf geen persoonlijke problemen, maar vond wel dat u er als Tibetaan benadeeld werd in de klas. Uw vader, K.N.(...) (OV. 6152832) zou echter in 2004 een film van de Dalai Lama hebben laten zien aan mensen, waardoor uw gezin in het vizier van de Chinese overheid kwam. In 2005 vluchtte uw vader daarom naar India, terwijl u samen met uw jongere zus een jaar later Tibet zou verlaten. Na u vertrok ook uw moeder T.D.(...) (OV 8063183) samen met uw andere zus uit Tibet. U reisde via Nepal waar u zich registreerde bij de Nelen Khang en trok daarna richting Dharamsala in India. U zou er uiteindelijk school lopen in TCV Bokalpur waar u ook zou verblijven. Enkel tijdens de vakanties trok u richting uw gezin in Dharamsala. Uw vader reisde daarop in 2007 richting België en werd er later erkend als vluchteling. Omdat de procedure voor gezinshereniging maar niet leek te lukken, vertrok uw moeder in 2015 uit India en diende zij er, tevergeefs, zelf een verzoek om internationale bescherming in. U zou na het vertrek van uw ouders al die tijd op school verblijven en studeerde er uiteindelijk tot de negende klas. Omdat u uw ouders miste stopte u uw studies en wenste u hen in België te vervoegen. Bovendien is uw vader de enige die jullie gezin kan onderhouden en wenste u hem hier in bij te staan. U meende daarnaast ook te willen studeren in België en beweerde in India geen goede job te kunnen vinden. U had het tot slot als alleenstaande vrouw moeilijk in India en werd er vaak nageroepen door Indiase mannen. U beschikte in India over een Registration Certificate (RC) en Identity Certificate (IC) en verliet uiteindelijk India op 7 juli 2018 met behulp van uw eigen IC. Via Bangkok reisde u richting Turkije, van waar u de boot naar Griekenland zou nemen. U zou daarna met behulp van een vals Chinees paspoort het vliegtuig richting Frankrijk nemen, alvorens verder te reizen naar België. Op 18 september 2018 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde bij terugkeer naar India als alleenstaande vrouw een moeilijk leven te zullen leiden en stelde bij een eventuele terugkeer naar Tibet te worden geviseerd door de Chinese overheid.

Ter staving van uw verzoek legde u enkel een originele geboorteakte neer. U zou daar na afloop van het persoonlijk onderhoud evenwel nog foto's aan toevoegen van uw Green Book, RC, schooldocumenten, alsook foto's van u in India en Tibet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, namelijk uw originele geboorteakte, de foto's van uw Green Book, RC en schooldocumenten, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K.C.(...), geboren op 8 augustus 1999 te Garze district, Tibet, VRC (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 16 januari 2019, p. 2-5). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U merkte immers zelf op dat men bij aankomst bij de Nelen Khang te Kathmandu foutieve gegevens zou hebben genoteerd (CGVS, p. 16).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in 2006 naar India bent gevlucht (CGVS, p. 7). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS vast dat u minstens vanaf 2006 in India verbleef. U liep er meerdere jaren school, verbleef er op verschillende plaatsen en hebt er nog steeds familie wonen (CGVS, p. 9-10). Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. U gaf dan ook aan, dat ook u, over een RC beschikte in India, legde hiervan een aantal foto's neer en stelde bovendien nooit problemen te hebben gekend om deze te verlengen (CGVS, p. 10-11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelde u dat u alleen was achtergebleven in India en u uw ouders wenste te vervoegen. Bovendien wenste u uw gezin financieel te ondersteunen en had u graag verder gestudeerd. Het CGVS wenst echter vooreerst te benadrukken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient benadrukt dat uw bewering geen goede job te kunnen vinden in India en bijgevolg geen mooie toekomst te hebben, allerm minst overtuigt. Immers blijkt uit de informatie van het CGVS vooreerst dat Tibetanen in India verschillende mogelijkheden hebben tot studeren en dat vele Tibetanen in India in verschillende sectoren van de arbeidsmarkt actief zijn. Dat u bovendien zou aangeven eigenlijk nooit werk te hebben gezocht is dan ook niet ernstig. Wat er ook van zij, u zou verder nog verwijzen naar uw positie als alleenstaande vrouw in India en meende vaak problemen te hebben gehad met Indiase jongeren (CGVS, p. 12). Het volstaat echter te benadrukken dat deze overige door u ingeroepen problemen, die u overigens niet wist te staven, eveneens louter van interpersoonlijke of familiale aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd u gepolst naar de problemen die u zou hebben gehad, waarop u slechts één incident kon benoemen en meldde dat "Indische jongens lopen achter ons". Het hoeft dan ook geen betoog dat voorgaande elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u overigens zou verklaren nooit echt hulp te hebben gezocht voor uw penibele situatie ondermijnt in grote mate de ernst van deze 'vrees'. Te meer u verklaarde dat twee zussen nog steeds in India zouden wonen, raakt uw bewering niemand te hebben in India kant noch wal. Dient nog aan te worden toegevoegd dat uw moeder eigenlijk reeds drie jaar geleden India heeft verlaten, doch u hier klaarblijkelijk zelf weinig toe gehaast leek. Hoe dan ook, u verklaarde verder geen andere problemen te hebben gehad in India, noch zou u ooit in aanraking zijn gekomen met de Indiase autoriteiten (CGVS, p. 12, 17). U haalde met andere woorden geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (CGVS, p. 11). U dan ook gevraagd naar dit stuk antwoordde u echter nogal stereotiep dat u uw IC werd afgenomen door de smokkelaar. U heeft het verlies van dergelijk stuk echter nooit aangegeven bij de autoriteiten, noch bij de Indiase ambassade, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. Dat u overigens dergelijk belangrijk stuk zomaar zou afgeven aan de smokkelaar, zonder ook nog maar een foto en/of kopie te nemen overtuigt allerm minst. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dat u evenmin nooit zou hebben geprobeerd uw IC terug te krijgen, is eigenlijk niet ernstig en doet vermoeden dat u dit stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 15-16). Dit vermoeden wordt ook nog eens versterkt door uw verklaringen over uw reisweg en de reistitel die u dan wel zou hebben gebruikt, allerm minst konden overtuigen. Vooreerst legde u immers geen enkel stuk neer ter staving van de door u afgelegde reisweg. U meende richting Bangkok te zijn gevlogen, maar had geen idee in welke luchthaven u zou zijn geland. Zo ook bleek u zich niet te kunnen herinneren welke luchthaven u later in Turkije zou passeren, noch had u ook nog maar enig idee waar in Turkije deze luchthaven zich bevond. In ieder geval, u verklaarde nadien vanuit Griekenland met een Chinees paspoort te hebben gereisd, doch u gevraagd naar de kleur van dit paspoort merkte u vreemd genoeg op dat het groen was. U er dan ook op gewezen dat Chinese paspoorten eigenlijk rood zouden zijn, antwoordde u enkel "dat zijn Chinese ja", hetgeen nogal weinig afdoend is. U had geen idee op welke naam het paspoort stond, noch bleek u naast de geboortedatum, nota bene uw eigen geboortedatum, ook nog maar iets inhoudelijks hierover te vertellen. Zo ook meende u dat er een visum in stond, maar welk dat dan weer was wist u niet. In ieder geval, waarom u eigenlijk beroep zou moeten doen op een smokkelaar terwijl u over een geldige reistitel beschikte, leek ook u niet te kunnen verklaren (CGVS, p. 14-16). Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u op een andere manier bent gereisd dan u beweert. Het vermoeden rijst dan ook dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te doen ombuigen. Deze stukken kunnen enkel uw identiteit bevestigen, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Vooreerst gaat verzoekster onder verwijzing naar landeninformatie uitgebreid in op haar vrees voor vervolging ten aanzien van China omwille van haar Tibetaanse origine.

Verzoekster ontkent voorts niet dat ze in India verbleven heeft, maar stelt dat zij er geen reële bescherming geniet en dreigt te worden blootgesteld aan refoulement, schendingen van de vrijheid van meningsuiting en het recht op demonstratie. India kan volgens haar bijgevolg in geen geval ooit beschouwd worden als een “eerste land van asiel”.

Verzoekster wijst erop dat zij als minderjarige alleen was achtergebleven in India met haar jongere zussen. Waar verweerster stelt dat de bewering dat verzoekster niemand had in India kant noch wal raakt aangezien haar zussen toch bij haar waren, voert verzoekster aan dat zij haar stelling verkeerd interpreteert. Verzoekster licht toe dat er niemand was in India die hen kon onderhouden en meent dat het vanzelfsprekend is dat haar jongere zussen dit ook niet konden.

Wat betreft het paspoort waar zij mee vanuit Griekenland gereisd is, herhaalt verzoekster dat zij dit paspoort niet lang in haar bezit heeft gehad. Het enige wat zij zich herinnert is dat het paspoort op naam van S.G. stond. Zij moest dit onmiddellijk teruggeven aan de smokkelaar waardoor zij zich nog maar weinig herinnert.

Verzoekster geeft te kennen dat zij heel wat problemen ondervond doordat zij als alleenstaand minderjarig meisje in India verbleef. Zij geeft aan eerst en vooral financiële problemen te kennen. Daarnaast, zo vervolgt verzoekster, werd zij ook meermaals lastig gevallen door Indische mannen in de buurt van haar school. In dit kader wijst verzoekster erop dat verkrachting in India een vaak voorkomend probleem is en citeert uit een internetartikel dienaangaande.

Verzoekster stelt zelf nooit op zoek gegaan naar werk omdat zij nog minderjarig was toen zij India verliet en het voor haar dan ook niet mogelijk was om werk te vinden. Verzoekster voert aan te leven met een vrees voor de toekomst dat zij geen werk zou vinden. Zij is de mening toegedaan dat verweerster totaal geen rekening houdt met haar persoonlijke situatie. Zij wijst erop dat het als alleenstaande jonge vrouw immers niet zo vanzelfsprekend is om werk te vinden. Verzoekster stelt, gezien haar onzekere toekomst en onveilig gevoel, India te hebben verlaten om in de beschermde sfeer bij haar ouders te zijn.

Verzoekster voert aan dat zij, hoewel zij beschikt over verblijfsrecht in India, onder geen beding beschikt over reële bescherming. Verzoekster legt passages voor uit een rapport van juni 2016 over de situatie van Tibetaanse vluchtelingen in India waarin een aantal concrete voorbeelden worden gegeven van deportaties vanuit India naar China en waarin de restricties die India oplegt aan de vrijheid van meningsuiting en het demonstratierecht van de Tibetaanse gemeenschap in India wordt besproken.

Verzoekster geeft aan dat de bewijslast voor het bestaan van elementen die het bestaan van een ‘reële bescherming’ in het eerste land van asiel aantonen, bij verweerster ligt en meent dat verweerster hier in gebreke is gebleven. Verzoekster verwijst naar de parlementaire voorbereiding van het opheffen artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet omtrent het begrip “reële bescherming”, hernomen in artikel 57/6, §3, 1° en citeert de definitie van het woord ‘doeltreffend’ zoals omschreven in het Van Dale woordenboek. Op basis van de aangeleverde definitie meent verzoekster dus dat op verweerster de bewijslast rust om te bewijzen dat zij in India op een bescherming kan rekenen die haar doel bereikt.

Verzoekster stelt dat verweerster erkent dat Tibetanen die terugkeren naar China een gegronde vrees moeten koesteren voor de overheid. Doordat zij naar India is getrokken loopt zij, zo vervolgt verzoekster, een nog groter risico bij terugkeer om als politiek opposant en ‘spion’ behandeld te worden.

In termen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat zij in eigen land omwille van politieke redenen vervolgd wordt. Verzoekster meent dat doeltreffende bescherming in haar hoofdte een onvoorwaardelijke garantie moet inhouden tegen elke mogelijkheid van refoulement, daarnaast meent verzoekster dat de geboden bescherming vanzelfsprekend slechts als doeltreffend kan beschouwd worden, wanneer zij in India die universele politieke rechten kan uitoefenen waarvoor zij in Tibet vreest vervolgd te worden.

Verzoekster voert aan dat zij niet langer verblijfsrecht geniet in India. Dit heeft luidens haar tot gevolg dat zij in India behandeld zal worden als een tweederangsburger, wat onder andere inhoudt dat ze op elk ogenblik kan gearresteerd, beboet en zelfs gedeporteerd worden. Verzoekster verwijst naar en citeert uit het Tibet Justice Center rapport *“The Status of Tibetan Refugees in India”* van juni 2016 (stuk 6) en uit de COI Focus *“China India – De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 oktober 2016. Verzoekster argumenteert als volgt: *“In casu heeft verweerster er zich toe beperkt navraag te doen bij diezelfde personen die in het kader van dit rapport reeds verklaringen hebben afgelegd. Bij publicatie van de COI-focus van 28 november 2016 ontving verweerster nog geen antwoord op haar vragen. Dit niet-antwoorden volstaat niet om dergelijke vergaande conclusies te trekken. Verzoekster wenst hier bovendien de afhankelijkheidsrelatie van de CTA tegenover India onderstrepen, wat een grote terughoudendheid verklaart (stuk 7, Stephanie Roemer, “The Tibetan Government in exile, politics at large”, Routledge, New York, 2008, p. 178-179).*

Verzoekster meent dan ook dat verweerster onvoldoende gemotiveerd heeft dat India het non-refoulementbeginsel onvoorwaardelijk zou respecteren.

Bovendien werden in het rapport nog tal van voorbeelden opgenomen van gevallen waarin gedreigd werd met deportatie. Uit het rapport blijkt wel degelijk dat het recht op non-refoulement niet steeds gerespecteerd wordt door de Indiase autoriteiten. Tibetanen genieten verblijfsrecht bij gratie van de Indiase overheid. Geen van hun rechten is echter in steen gebeiteld. Het voorliggende rapport waarschuwt bovendien ook voor een mogelijks stijgend aantal deportaties in geval van een verdere dooi in de relaties tussen India en de VRC.

Het is aan verweerster om aan te tonen dat dit non-refoulementbeginsel zonder meer, in elke omstandigheid en onvoorwaardelijk wordt gerespecteerd door de Indiase overheid indien zij dit land wil kunnen blijven aanwijzen als eerste land van asiel.”

Onder verwijzing naar het Tibet Justice Center rapport van juni 2016 voert verzoekster aan dat India de Tibetanen op haar grondgebied niet toelaat om te protesteren tegen de Chinese overheid en haar bezetting van Tibet. Zij stelt dat India de pogingen van de VRC om haar Tibetaans bevolking te onderdrukken en politiek monddood te maken, faciliteert.

Tot slot benadrukt verzoekster dat zij in India een ondergeschikte juridische status heeft, wat betekent dat zij vaak in grote rechtsonzekerheid verkeert als gevolg van wijzigingen in de politieke wil. Bovendien, zo vervolgt zij, is zij hierdoor het voortdurende slachtoffer van discriminatie. Onder verwijzing naar voormeld rapport van juni 2016 stelt verzoekster dat Tibetanen in India niet worden behandeld als volwaardige burgers en bijgevolg ook niet alle rechten genieten die aan de burgers van India toekomen: *“Zij worden geclassificeerd als “vreemdelingen”, een categorie die volgens de Indiase wet onderhevig is aan restricties. Tibetanen in India worden onder meer onderworpen aan beperkingen op hun bewegingsvrijheid, eigendomsbezit en tewerkstelling.”*

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: de COI Focus *“China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China”* van 25 maart 2014 (stuk 3), het rapport *“Freedom in the World 2018 – Tibet”* van Freedom House van 15 maart 2018 (stuk 4), het artikel *“India rape: a victim’s two-year wait for justice”* van BBC News van 2 juli 2018 (stuk 5), het artikel *“Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law’s International Human Rights Clinic, Tibet’s Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India”* van juni 2016 (stuk 6), het artikel *“The Tibetan Government in exile, politics at large”* van S. R. van 2008 (stuk 7), en het artikel *“India, with eye on China ties, bans Tibetans rally in New Delhi”* van Reuters van 7 maart 2018 (stuk 8).

2.2. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wordt door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ofschoon in de motivering van bestreden beslissing verwezen wordt naar het oude artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft nu de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)*" luidt en de conclusie van de bestreden beslissing als volgt gaat: "*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.*". De begane vergissing heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal.

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet dat zij minstens vanaf 2006 gewoonlijk verbleef in India noch dat zij over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat zij over een '*Registration Certificate for Tibetans*' (hierna: RC) beschikte.

2.3.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters uitgebreid betoog over de precare situatie van Tibetanen in China en haar gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van China en verwijzing naar de COI Focus "*China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014 (verzoekschrift, stuk 3) zijn dan ook niet dienstig.

2.3.2.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen en uit door haar neergelegde documenten blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC; (iii) de door verzoekster ingeroepen redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar India van louter socio-economische en interpersoonlijke of familiale aard zijn, dan wel onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; (iv) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (v) geen geloof wordt gehecht als zou verzoekster haar IC hebben afgegeven aan de smokkelaar onderweg naar Europa en het vermoeden ontstaat dat verzoekster bewust haar IC achterhoudt; (vi) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd; (vii) verzoekster met haar persoonlijke documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen en (viii) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aanvoert om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging (COI Focus "*India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India*" van 10 december 2018, p. 8-9), doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen

enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht.

Aldus is er in India voor Tibetanen een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

2.3.2.3. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor verzoeksters vertrek uit India, stelt de commissaris-generaal op pertinente en correcte wijze het volgende vast:

“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelde u dat u alleen was achtergebleven in India en u uw ouders wenste te vervoegen. Bovendien wenste u uw gezin financieel te ondersteunen en had u graag verder gestudeerd. Het CGVS wenst echter vooreerst te benadrukken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient benadrukt dat uw bewering geen goede job te kunnen vinden in India en bijgevolg geen mooie toekomst te hebben, allerm minst overtuigt. Immers blijkt uit de informatie van het CGVS vooreerst dat Tibetanen in India verschillende mogelijkheden hebben tot studeren en dat vele Tibetanen in India in verschillende sectoren van de arbeidsmarkt actief zijn. Dat u bovendien zou aangeven eigenlijk nooit werk te hebben gezocht is dan ook niet ernstig. Wat er ook van zij, u zou verder nog verwijzen naar uw positie als alleenstaande vrouw in India en meende vaak problemen te hebben gehad met Indiase jongeren (CGVS, p. 12). Het volstaat echter te benadrukken dat deze overige door u ingeroepen problemen, die u overigens niet wist te staven, eveneens louter van interpersoonlijke of familiale aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd u gepolst naar de problemen die u zou hebben gehad, waarop u slechts één incident kon benoemen en meldde dat “Indische jongens lopen achter ons”. Het hoeft dan ook geen betoog dat voorgaande elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u overigens zou verklaren nooit echt hulp te hebben gezocht voor uw penibele situatie ondermijnt in grote mate de ernst van deze ‘vrees’. Te meer u verklaarde dat twee zussen nog steeds in India zouden wonen, raakt uw bewering niemand te hebben in India kant noch wal. Dient nog aan te worden toegevoegd dat uw moeder eigenlijk reeds drie jaar geleden India heeft verlaten, doch u hier klaarblijkelijk zelf weinig toe gehaast leek. Hoe dan ook, u verklaarde verder geen andere problemen te hebben gehad in India, noch zou u ooit in aanraking zijn gekomen met de Indiase autoriteiten (CGVS, p. 12, 17). U haalde met andere woorden geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, slaagt verzoekster er niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Waar verzoekster stelt dat zij met een vrees voor de toekomst leeft dat zij geen werk zou vinden, merkt de Raad op dat dit motief, daargelaten het een louter hypothetische vrees betreft, van louter socio-economische aard is en op zich niet valt onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoekster onder verwijzing naar het artikel “*India rape: a victim's two-year wait for justice*” van BBC News van 2 juli 2018 (verzoekschrift, stuk 5) aangeeft dat verkrachting in India een vaak voorkomend probleem is, dient te worden benadrukt dat de door haar aangebrachte stukken en beweringen niet volstaan om aan te tonen dat zij in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Wanneer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de problemen die zij zou hebben gehad, kon verzoekster slechts één incident benoemen en meldde dat “*Indische jongens lopen achter ons*”. Zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven hoeft het geen betoog dat voorgaande elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit de bestreden beslissing onder verwijzing van informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

De bestreden beslissing vervolgt op goede gronden:

"In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (CGVS, p. 11). U dan ook gevraagd naar dit stuk antwoordde u echter nogal stereotiep dat u uw IC werd afgenomen door de smokkelaar. U heeft het verlies van dergelijk stuk echter nooit aangegeven bij de autoriteiten, noch bij de Indiase ambassade, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. Dat u overigens dergelijk belangrijk stuk zomaar zou afgeven aan de smokkelaar, zonder ook nog maar een foto en/of kopie te nemen overtuigt allerm minst. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dat u evenmin nooit zou hebben geprobeerd uw IC terug te krijgen, is eigenlijk niet ernstig en doet vermoeden dat u dit stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 15-16). Dit vermoeden wordt ook nog eens versterkt door uw verklaringen over uw reisweg en de reistitel die u dan wel zou hebben gebruikt, allerm minst konden overtuigen. Vooreerst legde u immers geen enkel stuk neer ter staving van de door u afgelegde reisweg. U meende richting Bangkok te zijn gevlogen, maar had geen idee in welke luchthaven u zou zijn geland. Zo ook bleek u zich niet te kunnen herinneren welke luchthaven u later in Turkije zou passeren, noch had u ook nog maar enig idee waar in Turkije deze luchthaven zich bevond. In ieder geval, u verklaarde nadien vanuit Griekenland met een Chinees paspoort te hebben gereisd, doch u gevraagd naar de kleur van dit paspoort merkte u vreemd genoeg op dat het groen was. U er dan ook op gewezen dat Chinese paspoorten eigenlijk rood zouden zijn, antwoordde u enkel "dat zijn Chinese ja", hetgeen nogal weinig afdoend is. U had geen idee op welke naam het paspoort stond, noch bleek u naast de geboortedatum, nota bene uw eigen geboortedatum, ook nog maar iets inhoudelijks hierover te vertellen. Zo ook meende u dat er een visum in stond, maar welk dat dan weer was wist u niet. In ieder geval, waarom u eigenlijk beroep zou moeten doen op een smokkelaar terwijl u over een geldige reistitel beschikte, leek ook u niet te kunnen verklaren (CGVS, p. 14-16). Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u op een andere manier bent gereisd dan u beweert. Het vermoeden rijst dan ook dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen."

Zo verzoekster aanvoert dat zij niet langer over een verblijfsrecht beschikt in India, kan zij niet worden gevolgd. Zowel ten overstaan van het CGVS als eerder in haar verzoekschrift (p. 13), gaf verzoekster duidelijk aan dat zij in India over een verblijfsrecht (RC) beschikte. Hoger is bovendien reeds komen vast te staan dat verzoekster, die bij het verlaten van India in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning, geen risico zou kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van haar verblijfsrecht.

Met het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen brengt verzoekster bovendien geen enkel valabel argument aan om voorgaande vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zij over een IC beschikt, te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat zij in India op elk ogenblik gearresteerd, beboet en zelfs gedepoteerd kan worden, dient te worden opgemerkt dat uit de in het administratief dossier beschikbare informatie blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor

deportatie opgevangen (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Uit het artikel *Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India* van juni 2016 (verzoekschrift, stuk 6) en de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. Verder beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter bekritisieren van de informatie (waartoe zij nog verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde stuk 7), waarmee zij er echter niet in slaagt om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat Tibetanen in India een ondergeschikte juridische status hebben, waarbij zij niet als volwaardige burgers worden behandeld en bijgevolg niet van alle rechten genieten die aan de burgers van India toekomen en zij hiertoe nog verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde artikel (het artikel *Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India* van juni 2016, verzoekschrift stuk 6), dient te worden benadrukt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen en dat Tibetanen er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht (COI Focus, "*China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 32-33). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van voortdurende discriminatie, doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden en verzoeksters verwijzing naar het artikel "*Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India*" van juni 2016 (verzoekschrift, stuk 6) en het artikel "*India, with eye on China ties, bans Tibetans rally in New Delhi*" van Reuters van 7 maart 2018 (verzoekschrift, stuk 8), kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid*, p. 32), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS